

Sygn. akt V U 266/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Protokolant: star. sekr. sądowy Katarzyna Awsiukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2018 r. w Legnicy

sprawy z wniosku J. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 21 lutego 2018 r.

znak (...)

oddala odwołanie

SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Sygn. akt V U 266 /18

UZASADNIENIE

Decyzją z 21 lutego 2018 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił wnioskodawcy J. S. prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 110a ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dalej „ustawa emerytalna”). Organ rentowy wyjaśnił, że ustalony najkorzystniejszy wskaźnik podstawy wymiaru świadczenia z lat 1976, 1978, 1980-1997 wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu , wynosi 243,62% i nie jest wyższy od wartości wskazanej w tym przepisie tj. 250 %.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca J. S., domagając się jej zmiany i przyznania skarżącemu prawa do ponownego przeliczenia emerytury przy zastosowaniu zasad określonych w art. 110a ustawy emerytalnej

Ubezpieczony wskazał ,iż ZUS Oddział w L. dokonał nieprawidłowego wyliczenia wysokości emerytury na podstawie powołanego wyżej przepisu ustawy emerytalnej , gdyż do podstawy wymiaru emerytury, zdaniem wnioskodawcy, winno być przyjęte wynagrodzenie z 8 lat kalendarzowych od stycznia 1982r. do grudnia 1989r. , gdzie WWPW świadczenia wynosi 266,33%.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumenty wskazane w zaskarżonej decyzji .

Dodatkowo w uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie można przyjąć wynagrodzenia za lata wskazane w odwołaniu, gdyż nie jest to wskaźnik ustalony z 10 lat kalendarzowych lub 20 wybranych lat kalendarzowych, uwzględniających wynagrodzenie uzyskane w roku przypadającym w części lub w całości po przyznaniu emerytury.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. S. ur. dnia (...), jest uprawniony do dwóch emerytur górniczych.

Pierwszy raz prawo do tego świadczenia ZUS Oddział w L. przyznał decyzją z dnia 13 listopada 1997 r. znak: (...). Prawo do emerytury górniczej wnioskodawca nabył od dnia 18 listopada 1997 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 8 lat kalendarzowych, tj. od 01 stycznia 1982 r. do 31 grudnia 1989 r., z których wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 263,33% i został ograniczony do 250%, tj. do jego maksymalnej wysokości.

W dacie wydania przedmiotowej decyzji wnioskodawca kontynuował zatrudnienie w (...) Zakłady (...) w P.. W związku z tym wypłata emerytury została zawieszona, gdyż J. S. kontynuował zatrudnienie bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Po wydaniu decyzji wnioskodawca przedłożył świadectwo pracy o rozwiązaniu stosunku pracy z dniem 31 grudnia 1997r.

Decyzją z dnia 03 marca 1998r. – znak j/w- ZUS Oddział w L. przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 01 stycznia 1998r. tj. od daty ustania zatrudnienia.

Podstawę wymiaru emerytury i WWPW wyliczono jak w decyzji z dnia 13 listopada 1997r.

W dniu 20 grudnia 2006r. J. S. złożył wniosek o przeliczenie emerytury.

Do wniosku dołączono zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawione przez zakład pracy w dniu 15 listopada 2016r., wskazujące wysokość wynagrodzenia osiąganego przez wnioskodawcę z tytułu zatrudnienia w Zakładach (...) w P. w latach 1980-1997.

Decyzją z dnia 10 stycznia 2007 r., znak (...), organ rentowy przeliczył wnioskodawcy emeryturę górniczą od dnia 01 grudnia 2006 r.

Do podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 8 lat kalendarzowych, tj. od 01 stycznia 1982 r. do 31 grudnia 1989r., z których wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 266,33% i został ograniczony do 250%, tj. do jego maksymalnej wysokości. i został ograniczony do 250%, tj. do jego maksymalnej wysokości.

W dniu 10 grudnia 2013r. J. S. złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury górniczej.

Decyzją z dnia 14 grudnia 2013 r. znak: (...), ZUS Oddział w L. przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej od dnia 01 grudnia 2013 r.

Podstawę wymiaru emerytury stanowiła podstawa wymiaru wcześniej przyznanej emerytury i WWPW 266,33% .

Wysokość emerytury ustalona została w kwocie brutto 3873,53zł i jako świadczenie korzystniejsze jest wypłacana wnioskodawcy .

Dnia 03 listopada 2015r. złożył pierwszy wniosek o przeliczenie emerytury z art. 110a ustawy emerytalnej .

Do wniosku dołączono zaświadczenia o zarobkach wystawione przez zakład pracy dnia 16 października 2015r. za lata 1980-1997.

Decyzją z dnia 25 listopada 2015r. ZUS Oddział w L. przyjmując podstawę wymiaru emerytury za lata 1982-1989 i WWPW 266,33% ustalił wysokość emerytury górniczej brutto w wysokości 3971,51zł.

W uzasadnieniu decyzji wskazano , że brak jest podstaw do przeliczenia emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej , gdyż wskaźnik podstawy wymiaru ustalony z kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych , poprzedzających bezpośrednio rok , w którym zgłoszono wniosek wynosi 83,04% i wyliczony został z wynagrodzeń osiąganych przez wnioskodawcę w okresie od stycznia 1995r. do grudnia 2004r.

W dniu 22 kwietnia 2016r. J. S. złożył kolejny wniosek o przeliczenie emerytury górniczej na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej .

Do wniosku dołączył zaświadczenie o zarobkach za lata 1974-1979 wystawione na podstawie akt osobowych w dniu 13 kwietnia 2016r.

W uzasadnieniu decyzji z dnia 26 kwietnia 2016r. organ rentowy wskazał ,że brak jest podstaw do ponownego przeliczenia emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej , gdyż wskaźnik podstawy wymiaru z dowolnie wybranych 20 lat kalendarzowych z całego okresu podleganiu ubezpieczeniu wynosi 243,62%, natomiast z 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych , poprzedzających bezpośrednio rok , w którym zgłoszono wniosek –wynosi 51,79%.

Dnia 29 września 2016r. J. S. złożył wniosek o ponowne przeliczenia podstawy wymiaru emerytury , przy przyjęciu WWPW 266,33%, gdyż przyjęty wskaźnik przez ZUS 250% jest nieprawidłowy .

Pismem z dnia 03 października 2016r. ZUS Oddział w L. poinformował , że przyjęty w decyzji z dnia 29 kwietnia 2016r. WWPW 266,33% ograniczony został do 250%, gdyż zgodnie z art. 15 ust.5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. ustawy emerytalnej wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%.

W dniu 03 stycznia 2018r. wnioskodawca złożył wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej.

We wniosku J. S. domagał się przeliczenia emerytury na podstawie w/w przepisu przy uwzględnieniu wynagrodzenia za 2017r. , od którego pracodawca odprowadzał składki na ubezpieczenia społeczne .

Rozpoznając ww. wniosek organ rentowy wydał decyzją z 21 lutego 2018 r., zaskarżoną w niniejszej sprawie .

Organ rentowy na potrzeby wydania decyzji z dnia 21 lutego 2018 r. dokonał wyliczenia najkorzystniejszego wskaźnika podstawy wymiaru emerytury (wwpw) w dwóch wariantach:

- z 10 kolejnych lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok , w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury z uwzględnieniem wynagrodzenia przypadającego częściowo po przyznaniu emerytury , dla których wwpw wyniósł 0,78%,
- z 20 dowolnie wybranych lat kalendarzowych z uwzględnieniem wynagrodzenia przypadającego częściowo po przyznaniu emerytury wynosi 243,62% (1976-1997).

dowód: akta ubezpieczeniowe ZUS prowadzone przez ZUS O/L. tom I k: 13,15-18,64-70 ; tom II k: 1-4,10,15-70.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie .

W przedmiotowej sprawie istota sporu sprowadzała się przede wszystkim do ustalenia, czy ubezpieczonemu przysługuje prawo do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury w myśl art. 110a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. jedn.: Dz.U. z 2017 r., poz. 1383 z późn. zm.).

Zgodnie z tym przepisem wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z cyt. przepisem może nastąpić tylko raz (ust. 2).

Wysokość emerytury podlega zatem jednorazowemu ponownemu ustaleniu od podstawy wymiaru emerytury przeliczonej w myśl art. 110a ustawy emerytalnej, gdy zostaną spełnione łącznie następujące warunki:

1. do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przypadającą w całości lub w części po przyznaniu emerytury, tj. z okresu:

- kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury od przeliczonej podstawy wymiaru,
- dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał on ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury;

2. nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy jest wyższy niż 250%.

Mając na uwadze powyższą regulację, po przeprowadzeniu w sprawie postępowania dowodowego, Sąd uznał, że zaskarżona decyzja organu rentowego z dnia 21 lutego 2018 r. jest prawidłowa.

Z uwagi na treść zarzutów wnioskodawcy stawianych powyższej decyzji, wyjaśnić należy mechanizm przeliczenia emerytury na podstawie art. 110a ustawy. Przeliczenie to przysługuje ubezpieczonym pobierającym świadczenia ze „starego systemu”, którzy po przyznaniu emerytury nadal pracowali. Aby móc na nowo obliczyć wysokość świadczenia na podstawie art. 110a, który obowiązuje od 1 maja 2015r., trzeba wskazać okresy zatrudnienia, które przypadają w całości lub w części po przyznaniu emerytury (w przypadku wnioskodawcy do obliczeń musi być przyjęty choćby jeden rok po 18 listopada 1997r.). Z możliwości ponownego przeliczenia można skorzystać tylko wtedy, gdy nowo obliczony wskaźnik jest wyższy od 250 % podstawy wymiaru świadczenia.

W niniejszej sprawie ubezpieczony – w ocenie Sądu –nie spełnił warunku przekroczenia wysokości wskaźnika obliczanego z uwzględnieniem zarobków osiągniętych po przyznaniu emerytury górniczej. Wskaźniki podstawy wymiaru wyliczone przez ZUS Oddział w L. przy wydaniu zaskarżonej decyzji przedstawione zostały w ustaleniach faktycznych niniejszego uzasadnienia. Żaden z nich nie przekroczył wysokości wymaganej w tym przepisie.

Oceniając prawidłowość wyliczenia wskaźników przez organ rentowy, Sąd miał na uwadze treść dokumentów przedłożonych do akt emerytalnych przez wnioskodawcę wraz z kolejnymi wnioskami o ustalenie prawa do świadczeń i ich przeliczenie, jako że wnioskodawca nie przedłożył żadnych nowych dokumentów na okoliczność osiągniętych zarobków w kolejnych latach – po przyznaniu emerytury z wyjątkiem 2017r.

Następnie prawidłowo ZUS dokonał sprawdzenia, czy ubezpieczony ma prawo do przeliczenia świadczenia wg. art. 110a ustawy i w tym celu obliczył najwyższy wskaźnik według dwóch wariantów, z uwzględnieniem zarobków osiągniętych po dniu przyznania świadczeń, do roku 2017 – tj. roku poprzedzającego złożenie wniosku o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej.

Należy w tym miejscu wyjaśnić, że fakt wyliczenia wysokości wskaźnika podstawy wymiaru na ponad 250%, na potrzeby ustalenia wysokości świadczenia w decyzji o przyznaniu prawa z lat przypadających do roku poprzedzającego zgłoszenie wniosku o emeryturę (lata 1982-1989), nie przesądza z góry o osiągnięciu wysokości wskaźnika na podobnym poziomie przy uwzględnieniu zarobków z lat przypadających po przyznaniu świadczenia – jak zdawał się sugerować wnioskodawca.

Mając zatem na uwadze powyższe ustalenia i rozważania stwierdzić należy, że zaskarżona decyzja organu rentowego o odmowie przeliczenia świadczenia jest prawidłowa, a argumenty i zarzuty wnioskodawcy są nieuzasadnione i wskazują na niezrozumienie mechanizmu przeliczenia świadczenia na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej .

Reasumując Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie , gdyż nie znalazł podstaw do jego uwzględnienia z przyczyn wymienionych w niniejszym uzasadnieniu .